

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyň: **a) T. M.**, a **b) nezl. O. M.**, obě zast. JUDr. Ludvíkem Hynkem, advokátem, se sídlem Václavské nám. 17, 110 00 Praha 1, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 59 Az 136/2003 – 25 ze dne 13. 4. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelky“) včas podanou kasační stížností napadají shora označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2003, č. j. OAM-5775/VL-10-08-2003. Tímto rozhodnutím byla žádost stěžovatelek o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Stěžovatelky současně s kasační stížností požádaly o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

V žalobě, která směřovala proti uvedenému rozhodnutí správního orgánu pak stěžovatelky zrekapitulovaly svou situaci, přičemž zejména uvedly, že stěžovatelka a) pracovala na území České republiky, kde i otěhotněla; porodila na území Ukrajiny, kde byla však pronásledována místní správou. Její rodiče zemřeli, neměl ji kdo bránit; otec stěžovatelky b) se stěžovatelkou a) odmítá uzavřít sňatek. Na základě výše uvedeného požadovaly udělení azylu na území České republiky.

V následném rozsudku došel Krajský soud v Ostravě obdobně jako správní orgán k závěru, že stěžovatelky domovskou zemi neopustily z důvodů upravených zákonem o azylu, t. j. v důsledku pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod, nebo pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů (§ 12 zákona o azylu). Krajský soud přisvědčil žalovanému správnímu orgánu v tom, že bylo prokázáno, že stěžovatelky o azyl žádají z ekonomických důvodů, resp. z důvodu legalizace pobytu na území České republiky. Z hlediska takto uváděných důvodů v žádosti o udělení azylu se krajský soud zcela ztotožnil s právním názorem a závěrem žalovaného správního orgánu, a konstatoval, že tyto důvody nelze podřadit pod důvody upravené § 12 zákona o azylu. Žalobu proto podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

Proti tomuto rozsudku podaly stěžovatelky kasační stížnost. Jako důvod kasační stížnosti stěžovatelky uvedly, že správní orgán, jakož i krajský soud rozhodly nesprávně, když posoudily uváděné důvody jako důvody ekonomické. Namítly dále, že v domovské zemi jim je vyhrožováno, a to z důvodu, že stěžovatelka má dítě s českým občanem; důkazy o pronásledování z důvodu obavy o svůj život stěžovatelka obstarat nemůže. Na základě výše uvedeného pak stěžovatelky požadovaly, aby byl napadený rozsudek zrušen a vrácen Krajskému soudu Ostravě k dalšímu řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém zejména uvedl, že popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak správní rozhodnutí, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy; odkázal na správní spis.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelky uplatnily v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelky jsou zastoupeny advokátem.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda měl být stěžovatelkám azyl udělen, nýbrž je jeho úkolem pouze posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelkami.

Z kasační stížnosti lze dovodit, že stěžovatelky uplatňují důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 pod písm. a) a b) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. K tomu Nejvyšší správní soud především obecně poznamenává, že nesprávné posouzení právní otázky může spočívat buď v tom, že soud při svém

rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku Krajského soudu v Ostravě neshledal.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. potom lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Ani taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku Krajského soudu v Ostravě neshledal.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního spisu zjistil především následující podstatné skutečnosti: v žádosti o udělení azylu ze dne 2. 11. 2003 stěžovatelka a) uvedla, že jezdila pracovat do České republiky. Na jaře roku 2001 se jí na Ukrajině narodila dcera, stěžovatelka O. M.; otcem je český občan. Na Ukrajině nemohla obstarat byt, a proto odjela zpět do České republiky, kde se chtěla i vdát. Z důvodu, že neměla finanční prostředky na obživu, a také z důvodu legalizace pobytu, žádá pro sebe a svou nezletilou dceru o azyl. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu ze dne 12. 11. 2003 pak vyplynulo, že důvodem opuštění domovské země byla nemožnost sehnat práci a ubytování, stěžovatelka a) uvedla, že na Ukrajině jí nehrozí žádné nebezpečí, ale nemá se kam vracet. Z protokolu dále vyplynulo, že na území České republiky pobývala od října 2003 do podání žádosti o azyl nelegálně. Doma žádné problémy se státními orgány neměla. Z výše označeného protokolu rovněž vyplynulo, že stěžovatelce byla na závěr pohovoru (vedeného za přítomnosti tlumočníka) poskytnuta možnost, aby se s obsahem protokolu seznámila, vyjádřila se k němu, případně navrhla jeho doplnění. Stěžovatelka poté uvedla, že byla seznámena s obsahem protokolu o pohovoru v ruském jazyce, souhlasí s ním a nežádá doplnění ani změny.

Z takto zjištěného skutkového stavu, a to v rozhodující míře přímo od stěžovatelek, vycházel jak správní orgán, tak i soud. Tyto orgány správně dovodily, že stěžovatelky neuváděly skutečnosti vymezené § 12 zákona o azylu; s těmito závěry se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud. Za takové situace byl proto postup podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu v souladu se zákonem.

Stěžovatelky v kasační stížnosti konkretizovaly svoje námitky tak, že správní orgán, jakož i krajský soud, rozhodly nesprávně, když posoudily uváděné důvody jako důvody ekonomické; v domovské zemi je jim vyhrožováno, a to z důvodu, že stěžovatelka a) má dítě s českým občanem. K tomuto Nejvyšší správní soud uvádí, že v průběhu správního řízení stěžovatelka a) uvedla (viz shrnutí správního spisu), že o azyl žádá z důvodu, že neměla finanční prostředky na obživu a taky z důvodu legalizace pobytu pro sebe a svou nezletilou dceru, resp. vyplynulo, že důvodem opuštění domovské země byla nemožnost sehnat práci a ubytování, na Ukrajině jí nehrozí žádné nebezpečí, ale nemá se kam vracet. Za této situace proto nelze správnímu orgánu, potažmo pak soudu vytýkat, že dovodily, že stěžovatelky netvrdily důvody, které by nasvědčovaly tomu, že jsou pronásledovány za uplatňování politických práv nebo pro zastávání určitých politických názorů. Ostatně ani skutečnost, že stěžovatelce a) bylo údajně vyhrožováno, že má dítě s občanem České republiky, by nezakládala důvod uvedený v ustanovení § 12 zákona o azylu, neboť takové pronásledování nemá souvislost s pronásledováním z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo při zastávání určitých politických názorů. Uváděné důvody tak nelze podřadit pod důvody uvedené v ustanovení § 12 zákona o azylu. Odhlédnout nelze ani od skutečnosti, že stěžovatelky na území České republiky pobývaly nelegálně, a o azyl zažádaly z důvodu legalizace pobytu. V těchto námitkách proto stěžovatelkám Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že závěr o tom, že stěžovatelky v žádosti neuvedly skutečnosti svědčící o tom, že by mohly být vystaveny pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, tak plně vychází ze skutkového stavu zjištěného v průběhu správního řízení v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu. Správní orgán správně žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zamítl, přičemž krajský soud správně posoudil, že skutkový stav byl žalovaným správním orgánem zjištěn přesně, a důkazy, které si správní orgán opatřil, byly úplné, a tyto vyhodnotil v souladu s platnou právní úpravou.

V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že s ohledem na výše namítané skutečnosti nebyl dán žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě zrušit. Nejvyšší správní soud přezkoumal i všechny námitky rozvádějící tvrzení stěžovatelek obsažená v kasační stížnosti, avšak neshledal naplnění ani jednoho z označených stížnostních důvodů. Za této situace Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Vzhledem ke skutečnosti, že Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl tzv. přednostně, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady

ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává, neboť stěžovatelky s podanou kasační stížností úspěch neměly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 14. dubna 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu